

## Две приказки

Отъ И. П. Хебелъ

### Три желания

Живѣли нѣкога двама души: мжжъ и жена. Били доволни, само едно нѣщо нарушавало спокойния имъ животъ: желанието да иматъ повече отъ това ще имали. Такива желания изникватъ понѣкога въ сърцата на много хора. И Хансъ и Лиза — тъй се наричали мжжътъ и жената започнали да желаятъ ту ливадата на чича си, ту паритѣ на гостилничаря, ту двора, кжщата и говедата на съседа си. Понѣкога замечтавали да иматъ и цѣлъ милионъ. Но една вечеръ, както си седѣли спокойно до огнището и чупели орѣхи, вратата на стаичката се отворила внезапно и се появил оедно малко джудже — голѣмо колкото лакътъ, съ звезда на челото. Хубавъ дѣхъ на рози изпълнилъ веднага цѣлата стаичка. Ламбата угаснала въ мигъ, но сиянието което излизало отъ звездата на джуджето, потопило стаята въ чудна светлина. Такова нѣщо може да изплаши човѣка не на шега. Но Хансъ и Лиза се съвзели бързо като чули какъ джуджето проговорило съ прѣкрасно сребърно гласче: „Азъ съмъ вашъ приятелъ, малкъ горски духъ съмъ. Живѣя въ мраморенъ дворецъ средъ планината и съмъ господарь на 700 духове. Искамъ да ви сторя добро и съмъ дошълъ да ви кажа, че може да пожелаете три нѣща. И желанията ви ще се сбжднатъ. Нашиятъ приятелъ полекичка побутналъ жена си по лакътъ. — „Това ще бжде чудесно,“ — помислилъ си той. Жената бърже отворила уста и като всѣка жена се готвила да пожелаетъ цѣла дузина бродирани съ сребро забрадки, копринени кърпи за шията или

нѣколко чифта чорапи, но джуджето я спрѣло съ едно движение на ржката. „Имате осемъ дена на разположение. Не бързайте. Обмислете добре.“ — „Това е разумно,“ помислилъ мжжътъ и затворилъ съ ржка устата на жена си. Джуджето изчезнало, и заедно съ него и хубавиятъ розовъ дѣхъ. Ламбата отново свѣтнала и изпълнила стаята съ облакъ димъ.

Колкото двамата съпрузи били щастливи преди съ надеждата за богати бждни дни, толкова станали сега неспокойни. Хиляди желания изпълвали сърцата имъ, но тѣ не смѣли да говорятъ открито за тѣхъ отъ страхъ да не би да прибързатъ съ решението си. Най-после жената казала: нѣма защо да се тревожимъ. Има време до петъкъ.

На другата вечеръ мжжътъ и жената седѣли пакъ край огнището. Пържели картифи и мечтаели за бждащитѣ богатства. Малки червени искри весело подскачали край тиганя. Тѣ ту свѣтвали, ту загасвали. Като се изпържили картофитѣ, жената ги извадила отъ тиганя и ги сложила въ една чиния. Хубава миризма погаделичкала носа ѝ. „Да имаше сега една свинска наденица,“ — казала тя съвсемъ невинно, безъ да му мисли, и — о ужасъ! — първото желание било изпълнено — съ светкавична бързина нахлулили презъ кумина чудното сияние и дѣхътъ на рози. Невидими ржце сложили върху масата една чудесна свинска наденица. — Добре но мжжътъ се ядосалъ. Не можа ли тая бѣбрива жена да поиска нѣщо друго, ами наденица.

— Да ти израсте проклетата наденица на носа, викналъ въ гнѣва си